

לו אֶל־תִּקַּח מֵאֲתוֹ
נֶשֶׁךְ וְתִרְבִּית וְיִרְאֵת מֵאֱלֹהֶיךָ וְחֵי
אֲחִיךָ עִמָּךְ: לו אֶת־כֶּסֶף לֹא־תִתֶּן

לו כְּנֶשֶׁךְ וּבִמְרִבִּית לֹא־תִתֶּן אֶכְלָךְ:
לח אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לָתֵת לָכֶם אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן לְהִיּוֹת
לָכֶם לְאֱלֹהִים: ם

רש"י (לו) נשך ותרבית. מד שוינהו רבנן, ולעבור עליו
בשני לאוין (כ"מ ס:): ויראת מאלהיך. לפי שדעתו של אדם נמשכת אחר הרצית, וקשה לפרוש הימנו,
ומורה לעצמו הימר בשביל מעותיו שהיו בטלות אללו, הוצרך לומר ויראת מאלהיך, או המולה מעותיו
בגוי, כדי להלוותם לישראל ברצית, הרי זה דבר המסור ללבו של אדם ומחשבתו, לכך הוצרך לומר ויראת
מאלהיך (כ"מ סא:):

(לח) אשר הוצאתי וגו'. והבחינתי בין צבור לשאינו
צבור, אף אני יודע, ונפרע מן המלוה מעות לישראל
ברצית, ואומר של גוי הם (שס). דבר אחר אשר הוצאתי
אחכס מארץ מצרים, על מנת שחקבלו עליכם מנזחי,
ואפילו הן כבדות עליכם (עין מו"כ כה עו):